

Kız ve Kaplumbağa

Jane MEADOW

Kız ve Kaplumbağa

Jane MEADOW

Her sabah Grace sarı yağmur çizmelerini ve yeşil barınak yeleğini giyerdi. Hayvanlar için havuç koyduğu bez bir çantasını hazırlardı. Bugün hayvan barınağında yardım ettiği ilk gündü. Sekiz yaşındaydı, yaşına göre küçüktü, kıvırcık siyah saçları iki topuz yapılmıştı ve burnunun üzerinde çiller vardı. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

Bayan Okafor, Grace'i kapıda karşıladı. Mavi bir üniforma ve yuvarlak gözlükler takıyordu, bir elinde de bir dosya tutuyordu. "Hoş geldin, Grace!" dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Tavşanlarımız, kuşlarımız ve Arthur adında çok özel bir kaplumbağamız var." Grace'in koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Gerçek bir kaplumbağa mı?" diye sordu. "Onunla tanışabilir miyim?"

Bayan Okafor, Grace'i barınağın güneşli bir köşesine götürdü. Orada, alçak bir çitin arkasında Arthur oturuyordu. Kubbeli kabuğu kahverengi ve ten rengiydi, küçük bir yapboz gibi desenliydi. Buruşuk gri-yeşil derisi yaşlı ve bilge görünüyordu. Filler gibi sağlam bacakları ve kabuğunun kenarında küçük kırmızı bir etiketi vardı. Grace'e yavaşça göz kırptı, sonra başını hemen içine çekti.

"Arthur geçen bahar kurtarıldı," dedi Bayan Okafor dosyasını kontrol ederek. "Utangaç ve yavaş. Sıcak, güvenli bir yuvaya ve sabırlı birine ihtiyacı var." Grace sarı çizmeleriyle diz çöktü ve çitin üzerinden baktı. "Merhaba, Arthur," dedi yumuşak bir sesle. "Ben Grace. Yarın yine geleceğim, söz veriyorum." Arthur kıpırdamadı, ama koyu, nazik gözleri birazcık dışarı baktı.

Ertesi gün Bayan Okafor, Grace'e Arthur'un beslenmesini öğretti. "Kaplumbağalar yapraklı yeşillikleri sever," dedi. "Ara sıra da küçük doğranmış birkaç havuç." Grace bez çantasını açtı ve parlak turuncu bir havuç çıkardı. Dikkatlice dilimledi ve parçaları düz bir taşın üzerine koydu. Arthur küçük gagasıyla havayı kokladı. Sonra çok yavaşça minik bir ısırmak aldı.

Günler geçti ve Grace Arthur'u her gün ziyaret etti. Taze yeşillikler ve çıtır havuçlar getirdi. Yuvasının sıcak ve kuru olduğunu, içinde kazmak için yumuşak toprak ve dinlenmek için gölgeli bir yer bulunduğunu kontrol etti. Bazı günler Arthur onu sadece kabuğundan izledi. Grace aldırmadı. Yakınına oturdu ve onunla sakin, sessiz bir sesle konuştu.

"Saklanıyorsa neden gelmeye devam ediyorsun?" diye sordu Bayan Okafor bir öğleden sonra. Grace bunu düşündü. "Çünkü o benim arkadaşım," dedi. "Arkadaşlar gelir." Bayan Okafor gülümsedi ve gülümseme çizgileri kırıştı. "Buna sabır denir, Grace. Bu özel bir özen türüdür. Devam et, bence Arthur bunu fark edecek."

Ve Arthur fark etmeye başladı. Bir sabah, Grace havuçlarını koyduğunda saklanmadı. Buruşuk boynunu uzunca uzattı ve doğrudan ona baktı. Koyu gözleri korkmuş değil, meraklıydı. Grace nefesini tuttu ve hiç kıpırdamadan durdu. Arthur sağlam bacaklarıyla yavaşça bir adım attı. Sonra bir adım daha. Sonra Grace gülümseyerek izlerken havuçunu kemirdi.

Kısa süre sonra Arthur'un bir düzeni oldu. Her sabah çitin yanında sarı çizmelerin sesini bekledi. Grace geldiğinde başını kaldırır ve nazik gözleriyle göz kırpar. En çok karahindiba yapraklarını sevdiğini ve sıcak bir güneş lekesine bayıldığını öğrendi. Desenli kabuğunun üstünü kaşdı ve o mutlu bir şekilde boynunu uzattı.

"Peşinden geliyor!" diye güldü Bayan Okafor bir gün. Doğruydı. Grace çit boyunca yürüdü ve Arthur arkasından ağır ağır, yavaş ve istikrarlı bir şekilde, fil bacaklı küçük bir tank gibi yürüdü. "Artık utangaç değil," dedi Grace gururla. "Artık meraklı bir kaplumbağa. Sadece birinin gelip ona tekrar tekrar sabır göstermesine ihtiyacı vardı."

Sonra soğuk, yağmurlu bir hafta geldi. Rüzgâr esti ve barınak serinledi. Grace sarı çizmeleriyle aceleyle geldi. Arthur kabuğunun derinliklerine çekilmişti, neredeyse hiç kıpırdamıyordu, küçük kırmızı etiketi görünen tek parlak şeydi. "Sıcaklığa ihtiyacı var," dedi Bayan Okafor nazıkçe. "Yuvasını rahat yapalım ki kendini güvende hissetsin."

Birlikte çalıştılar. Grace, Arthur'un köşesine yumuşak saman ve kuru yapraklar yığmaya yardım etti. Dinlenme yerinin üstüne sıcak bir lamba koydular. Grace kollarını kendine doladı ve izledi. Yavaşça Arthur başını dışarı çıkardı. Etrafına baktı, sonra sıcak noktaya yürüdü ve mutlu küçük bir iç çekişle yerleşti. "Bunu sen yaptın," dedi Bayan Okafor. "İlgin onu güvende hissettirdi."

Ertesi sabah güneş geri döndü. Arthur çitin yanında bekliyordu ve bu kez yeni bir şey yaptı. Doğrudan Grace'in çizmelerine yürüdü ve kabuğunu nazikçe onlara yasladı. Grace şaşkınlıkla nefes aldı, sonra kıkırdadı. "Senden hoşlanıyor," dedi Bayan Okafor yumuşak bir sesle. "Dostluk zaman alır, küçüğüm. Sen sabırla ve özenle tekrar tekrar geldin. Ve bak ne büyüdü." Grace arkadaşının yanına diz çöktü ve Arthur ona bakarak göz kırptı.

Bütün bahar boyunca Grace ve Arthur en iyi arkadaş oldular. Ona karahindiba yaprakları ve dilimlenmiş havuçlar verdi. Yuvasını sıcak ve güvenli tuttu. Ve her gün Arthur çit boyunca onu takip etti, yavaş ve istikrarlı, desenli kabuğu güneşte parlıyordu. Bazen Grace yanına oturup konuşurdu ve Arthur sadece dinlerdi, tıpkı iyi arkadaşların yaptığı gibi.

İnsanlar barınağı ziyaret ettiğinde Grace onlara kaplumbağasını göstermeyi severdi. "Bu Arthur," derdi gururla. "Başta utangaçtı. Ama her gün onu görmeye geldim ve neye ihtiyacı olduğunu öğrendim." Parlak, açık gülümsemesiyle gülümsedi. "Sabırlı olmak ve tekrar tekrar gelmek, sessiz bir kaplumbağayı gerçek bir dosta dönüştürebilir."

Ve işte böyle devam etti. Her sabah sarı çizmeler yoldan gelirdi ve yavaş bir kaplumbağa onları karşılamaya gelirdi. Grace dostluğun bir yarış olmadığını öğrendi. Dostluk, nezaket, sıcaklık ve özenle, küçük, sabırlı bir adımla büyür. Kaplumbağa Arthur ve kız Grace her zaman arkadaş kalacaklardı, yavaş ve istikrarlı, güneşin altında yan yana.